

prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 16. 6. 2014
Čj. MSP-177/2014-OD-SPZ/3

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obviněný P. B. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 1T 102/2012

Podle § 266 odst. 1 tr. ř. podávám ve prospěch obviněného P. B.,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 5To 514/2012, jako soudu odvolacího ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 1T 102/2012.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 3. 9. 2012, sp. zn. 1T 102/2012, byl obviněný P. B. (dále jen „obviněný“) uznán vinným přečiny krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku a maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, a dále přečinem poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ukončeným ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, kterých se dopustil tím, že

„dne 8. 7. 2012 kolem 21:00 hod. ve městě P., v ulici P., v obchodním domě T. v úmyslu je odcizit vzal 40 balení žvýkaček zn. O. v hodnotě 556 Kč, bez zaplacení prošel prostorem pokladen, kde byl zadržen pracovníky ostrahy, čímž způsobil společnosti T. S., a. s., škodu ve výši 556 Kč, kdy zboží bylo nepoškozené a tudíž bylo vráceno do prodeje; následně se přivolaným strážníkům městské policie vydával za V. M., v tomto jednání pokračoval i dále na služebně místního oddělení Policie ČR, čímž V. M. vystavil možnému správnímu či trestnímu postihu, a tohoto jednání se dopustil, ačkoliv rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne

2. 5. 2012, sp. zn. 4T 8/2012, který nabyl právní moci dne 2. 5. 2012, byl odsouzen pro trestný čin krádeže podle § 205 odst. 2 tr. zákoníku k trestu zákazu pobytu na území města P. v trvání pěti let.“

Za to mu byl podle § 43 odst. 1 a § 205 odst. 2 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 9 měsíců.

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl zařazen pro výkon tohoto trestu do věznice s ostrahou.

Obviněný si po vyhlášení rozsudku ponechal lhůtu k podání odvolání; stejně se vyjádřil i intervenující státní zástupce.

Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 10 bylo písemné vyhotovení rozsudku doručeno dne 17. 9. 2012; odvolání státní zástupce nepodal.

Obviněnému bylo písemné vyhotovení rozsudku doručeno do vlastních rukou dne 4. 10. 2012, kdy si je osobně převzal u Obvodního soudu pro Prahu 10 (viz „doručenku“ založenou u č. l. 42 spisu a záznam na č. l. 48 tamtéž).

Proti rozsudku podal obviněný odvolání, které bylo k poštovní přepravě podáno dne 15. 10. 2012 a soudu prvního stupně bylo doručeno dne 16. 10. 2012 (č. l. 49 spisu).

Odvolání nebylo nijak odůvodněno, a proto byl obviněný soudem vyzván k jeho doplnění s poučením, že pokud tak ve stanovené lhůtě neučiní, bude mu za tímto účelem ustanoven obhájce.

Vzhledem k tomu, že obviněný odvolání nijak nedoplnil a na výzvu soudu ani jinak nereagoval, byla mu jako obhájkyň ustanovena advokátka Mgr. Š. P., která dne 5. 12. 2012 doručila soudu odůvodnění odvolání.

Odvolání směřovalo výlučně proti výroku o trestu.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 5To 514/2012, pak bylo odvolání obviněného jako nedůvodné podle § 256 tr. ř. zamítnuto.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 5To 514/2012, byl v neprospěch obviněného porušen zákon, a to v ustanoveních § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř., resp. také v ustanovení § 253 odst. 1 tr. ř.

Podle § 253 odst. 1 tr. ř. odvolací soud zamítne odvolání, bylo-li podáno opožděně, osobou neoprávněnou nebo osobou, která se odvolání výslovně vzdala nebo znovu podala odvolání, které v téže věci již předtím výslovně vzala zpět.

Ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř. určuje, že odvolací soud, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 256 tr. ř. odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

Jak již bylo zmíněno, obviněnému bylo písemné vyhotovení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10, sp. zn. 1T 102/2012, doručeno do vlastních rukou dne 4. 10. 2012 (čtvrtek).

Lhůta pro podání odvolání tak začala běžet dnem 5. 10. 2012 a jejím posledním dnem byl pátek dne 12. 10. 2012.

Pokud tedy obviněný podal odvolání k poštovní přepravě teprve v pondělí dne 15. 10. 2012, je zjevné, že tak učinil opožděně a že rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 nabyl právní moci již dnem 13. 10. 2012.

Je třeba zdůraznit, že v době vyhlášení rozsudku obviněný obhájce neměl, sám si jej nezvolil a ani žádný z důvodů nutné obhajoby dán nebyl.

Poučení o opravném prostředku v písemném vyhotovení rozsudku přitom plně odpovídá dikci zákona.

Městský soud v Praze tak měl odvolání obviněného zamítnout podle § 253 odst. 1 tr. ř. jako opožděně podané, aniž by se jím věcně zabýval.

Za této situace nezbyvá než konstatovat, že rozhodnutím odvolacího soudu skutečně byl v neprospěch obviněného porušen zákon; jeho odvolání totiž mělo být zamítnuto nikoli podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné, nýbrž podle § 253 odst. 1 tr. ř. jako opožděně podané; v době rozhodování odvolacího soudu totiž byl rozsudek soudu prvního stupně již celých pět měsíců pravomocný.

Důsledkem vytknuté vady je, že se tak na obviněného nevztahuje agraciační ustanovení čl. I odst. 1 rozhodnutí prezidenta republiky o amnestii ze dne 1. 1. 2013, ačkoliv ve skutečnosti rozhodnutí soudu prvního stupně nabylo právní moci dnem uplynutí lhůty pro odvolání – tedy přede dnem jejího vyhlášení mu byl pravomocně uložen trest odnětí svobody ve výměře nepřevyšující jeden rok, který ke dni 1. 1. 2013 dosud nebyl vykonán.

Ze shora rozvedených důvodů tedy **navrhují**, aby Nejvyšší soud

1. podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, sp. zn. 5To 514/2012, byl porušen zákon v ustanoveních § 254 odst. 1 tr. ř. a § 256 tr. ř., a to v neprospěch obviněného P. B.;
2. podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušil a aby zrušil i veškerá další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu;
3. a dále postupoval podle § 271 odst. 1 tr. ř. a sám rozhodl o odvolání obviněného P. B. podle § 253 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [8 Tz 29/2014](#)